

tuelle udslip, men i forhold til hvad udslippet var i 1990, dvs. en væsentlig større reduktion, end disse 7 og 6 pct. udgør. Hvis ikke vi vedtog den slags begrænsninger, ville der i år 2000 og år 2012 ske en faktisk forøgelse med 30 pct. i enkelte lande – det kunne f.eks. være tilfældet i USA – og på den baggrund er det min vurdering, som også hr. Gade gav udtryk for, at der skete fremskridt i Kyoto.

Men Kyoto er kun det første skridt. Vi er nødt til at tage flere skridt i konventionssamlinger, og vi er navnlig nødt til at tage flere skridt, når det drejer sig om at leve op til vores forpligtelser med hensyn til de nationale virkemidler, hvor det er en dansk holdning, som det er en europæisk holdning, at det, der er skrevet ind i klimakonventionen om, at det først og fremmest handler om det, man gør hjemme hos sig selv, og de andre ting – de fleksible mekanismer, kvotehandel, joint implementation, hvad det hedder alt sammen med fine ord – er noget, der først må komme som et supplement i forhold til det.

EU har en fordelingsnøgle til opfyldelsen af sine 8-pct.s-forpligtelser, hvor vi har taget hensyn til landenes forskellige situation. Igen er Danmark i en meget aktiv position – forstået på den måde, at vi sammen med Luxembourg og Tyskland har påtaget os de største forpligtelser, henholdsvis for Luxembourgs vedkommende 28 pct. og for Tysklands og Danmarks vedkommende 21 pct., hvor andre lande på et langt lavere udviklingsniveau har forpligtet sig til at begrænse stigningerne i deres udledninger af drivhusgasser med omkring 25 pct.

Jeg har dog været nødt til – og det har jeg også orienteret Folketingets Europaudvalg om – i forbindelse med forhandlingerne i juni måned at give udtryk for utilfredshed med enkelte landes bidrag i denne proces. Det er ingen hemmelighed, at jeg mener, at den hollandske regerings meget negative melding under mødet var en stor skuffelse i forhandlingerne, og der er også blevet givet udtryk for det undervejs. Men jeg bliver nødt til for Danmarks vedkommende at gøre opmærksom på det faktuelle, at med de virkemidler, vi kender fra eksempelvis »Energ 21«, og som vi har planlagt at vedtage i Danmark, er vi også for Danmarks vedkommende for samtlige de seks drivhusgasser, det her drejer sig om – hvor CO₂ jo kun er én af de seks – kun i stand til at nå 17 af de 21 pct., vi har bundet os til at reducere med. Skal vi nå de sidste 4 pct., kræver det nye fælles politikker inden for

EU. Så når vi går ind i en juridisk forpligtelse, er det derfor under den ganske klare forudsætning, som ikke er opfyldt endnu, at der kommer fælles politikker i EU.

I Kyoto var det EU, der insisterede på at få artiklen om fælles og harmoniserede virkemidler med i protokollen, og så vil det selvfølgelig også være på sin plads, at EU for sit eget vedkommende, når vi nu optræder som en enhed dér, også er konkret, når det drejer sig om de fælles virkemidler.

I rådskonklusionerne fra juni har vi da også konkret udpeget de virkemidler, det ville være mest relevant at tage op som fælles virkemidler. Det gælder afgifter, standarder og normer, som alle vil være klare kandidater til vigtige virkemidler.

Det er imidlertid ikke mindre vigtigt, at der også tilstræbes en eller anden form for harmonisering af virkemidlerne mellem de industrialiserede lande, og dér er vi jo nok desværre i den situation, at selv om vores diskussion ikke er kommet nær langt nok, så er vi simpelt hen syvmileskridt foran diskussionen, som den former sig i eksempelvis De Forenede Stater på nuværende tidspunkt. Det tror jeg også at Folketingets Energipolitiske Udvalg, der netop har været på studietur i USA, fik et levende indtryk af.

Det fjerde partsmøde i Buenos Aires har sat to emner på dagsordenen: For det første skal vi, når vi kommer derud, diskutere en vurdering af klimakonventionens tilstrækkelighed, og for det andet skal vi se på en nærmere konkretisering af reglerne i Kyotoprotokollen, herunder forbruget af de såkaldte fleksible mekanismer. Særlig for udviklingslandenes vedkommende vil der blive presset på for at få behandlet det første emne, medens andre lande, som måske synes, det er en lidt ubehagelig diskussion, alene vil diskutere, hvad vi kan gøre med hensyn til de fleksible mekanismer.

Jeg forstår godt, at udviklingslandene ønsker at sætte spørgsmålstejn ved, om vi i de industrialiserede lande virkelig er parat til at gå langt nok, hvis eksempelvis det viser sig, at lande med et i forvejen gigantisk udslip pr. indbygger af CO₂ kan siges at betale for yderligere 25-30 pct. ved at købe varm luft i lande, der som følge af en økonomisk krise har oplevet en voldsom afindustrialisering. Det gør jo ikke noget stærkt indtryk på et afrikansk land i dyb fattigdom, der måske skal påtage sig forpligtelser, eller udviklingsøkonomier i Asien eller i